

I

2023, *Noordlaarderbos*

Als ze hun hoofdlampen uitdoen, zien ze geen hand voor ogen. De maan is op haar kleinst rond deze tijd, en het miezert. Precies het weer waar ze op had gehoopt. Er is geen hond. Wind en regen zijn de beste omstandigheden; wind dempt al het geluid en regen houdt politie en andere pottenkijkers binnen. Een druppel regenwater glijdt langs Reina's neus. Ze glimlacht.

Reina loopt voorop. Hoewel ze de dag precies uitgekiend heeft en alles volgens plan verloopt, slaat haar hart een tel over bij elke wegschietende steen, bij elke brekende tak. Ze kijkt om zich heen. Het is doodstil in het bos. Niemand weet dat ze hier zijn.

Achter haar lopen de anderen. Reina kijkt op haar horloge, ze lopen nu zo'n twintig minuten. Als het goed is verschijnt er zo een vogelkijkhut aan hun linkerhand. Reina gebaart dat de groep moet stoppen. Zijn dat sirenes in de verte? Ze draait haar hoofd in de richting van het geluid. Een ziekenauto, waarschijnlijk op de N-weg hierachter.

De groep loopt weer verder. Het enige wat verraadt dat ze hier zijn, zijn de lampjes op hun hoofd die als vuurvliegjes heen en weer wiegen bij elke stap. Maar zelfs die hebben ze zo goed mogelijk afgeplakt. Hun voetstappen worden gedempt door de bladeren die van de bomen zijn gevallen. Vlak achter haar loopt Cas; af en toe hoort ze hem hijgen door de zware spullen op zijn rug. Een metaaldetector, scheppen, touwen. Ze kijkt achterom, Cas knikt haar toe dat het gaat.

Wat er precies in de kisten zit weet ze niet. Granaten? Pistolen? Ze probeert zichzelf te behoeden voor een teleurstelling: straks valt het tegen.

De vogelhut verschijnt zoals verwacht, een oud geval dat allang niet meer gebruikt wordt. Het hout kraakt in de wind. Nog een paar honderd meter rechtdoor en dan zijn ze er. Ze heeft niemand iets verteld over wat ze precies denkt te gaan vinden, en waar. Ze houdt er niet van als mensen onnodig dingen weten. Van haar niet, van niemand niet. Het had maanden gekost, maar inmiddels vertrouwen de anderen volledig op haar. Ze volgen haar als kuikentjes een moedereend, precies zoals gepland.

Ze had Cas en Ida niet veel verteld, maar genoeg om zaadjes in hun hoofd te planten. Ida was met het voorstel gekomen om de metaaldetector mee te nemen, Cas om de lampjes op hun hoofd af te plakken. Natuurlijk had Reina dat zelf ook al bedacht, maar als je mensen mee wilde krijgen moest je henzélf activeren en zorgen dat ze met ideeën kwamen. Dan werden mensen onderdeel van de groep en werden persoonlijke verschillen overstegen, werd emotie gekanaliseerd tot actie. Zo was het haar geleerd op de opleiding. Het klopte precies.

Achter haar fluit Ida kort tussen haar tanden. Heeft iemand hen gezien of gehoord? Ida bukt en frunnikt aan haar schoen. Een losse veter. Reina stampst zachtjes op de grond en knijpt haar vingers een paar keer samen tegen de kou. Straks worden ze vanzelf warm, als ze aan het graven zijn. Ida geeft het teken dat ze verder kunnen en Reina neemt haar positie weer in, vooraan de groep.

Als ze de hut een flink stuk achter zich hebben gelaten, houdt Reina halt. Ze kijkt om zich heen: het bos is donker hier en dichtbegroeid maar toch duidelijk herkenbaar. Ze glimlacht – een perfecte plek, ze had hem zelf niet beter kunnen kiezen. Ze gebaart dat Cas zijn spullen neer kan zetten en loopt een stukje weg van de groep. Ze checkt haar mobiel en zoomt in op de foto. Ze zitten goed, het kan niet missen.

Ze loopt terug naar de rest; haar adem maakt wolkjes in de lucht. Geruisloos geeft ze aanwijzingen. Cas pakt de metaaldetector en begint de grond af te zoeken, Ida prepareert alvast de touwen.

Na een kleine tien minuten klinken korte, hoge piepjes. Cas heft triomfantelijk de metaaldetector in de lucht. Reina gebaart dat hij rustig moet blijven. Ze wijst. Graven, en diep. Ze pakt zelf als eerste een schep. Als het klopt moeten ze minstens anderhalve meter afgraven.

Als Cas na een tijdje de schep van haar overneemt parelt het zweet op haar voorhoofd. Ze kijkt hoe Cas de schep diep in de aarde zet. Het gaat duidelijk sneller als hij het doet, zijn gespierde armen heffen de zware schep op alsof het kinderspeelgoed is. Toch is Reina blij dat zij het voortouw heeft genomen. Dat is wat een leider doet.

Na een korte poos graven horen ze plots hoe het metaal van de schep iets raakt. Als ze de bovenste laag aarde verwijderd hebben, verschijnt een groot stuk ijzer onder de modder. Reina voelt de teleurstelling bij de anderen, maar gebaart dat iedereen zich koest moet houden. Met een kleine sprong stapt ze naast Cas in de kuil en wrikt het stuk metaal los. Het is een oud deksel van een vuilnisemmer. Ze tilt het boven haar hoofd. Cas kijkt haar vragend aan, maar Reina negeert zijn blik. Dit kan het niet zijn, dat mag niet. Wellicht is het een afleidingsmanoeuvre voor amateurs die de bossen in gaan met hun eigen detectors. Het zou haar niets verbazen.

Reina draait haar oor naar de wind. In de verte klinkt het geluid van sirenes. Ida en Cas bevrozen. Reina gebaart dat ze dieper in de kuil weg moeten duiken. Ida gaat plat op de grond liggen. Ze legt haar vinger op haar lippen. Het geluid is nog te ver weg om de richting te kunnen onderscheiden. Komt het hun kant op? Reina voelt hoe haar hartslag omhoogklimt. De sirenes lijken nu echt luider te worden. Reina doet haar ogen dicht om zich beter te kunnen concentreren. Minutenlang liggen ze zo op de grond.

Plotseling verschijnen er lichten aan de rand van het bos, de sirene is duidelijk hoorbaar nu. Naast haar houdt Cas zijn adem in. Reina kijkt naar de lichten die over de bomen zwerven. Eén tel nog wordt het bos verlicht door koplampen, dan is het weer donker om hen heen.

Voorzichtig komt Reina overeind. Het geluid van de sirene sterft weg in de verte. Als ze staat ziet ze nog net de gele hoeken van een ambulance verdwijnen achter de bomen, op weg naar het ziekenhuis via de rondweg die om het bos loopt. Opgelucht halen Ida en Cas naast haar adem.

Reina veegt meer aarde weg van de bodem van de kuil. Er verschijnen nu nieuwe stukken metaal. Reina verwijderd ze behendig en legt ze een voor een op de rand van de kuil. Nu de grote stukken weg zijn voelt ze hoe haar voeten op een glad oppervlak stuiten. Ze tikt een paar keer voorzichtig met haar voet. Het geluid zou moeten kloppen.

Met haar handen veegt ze de laatste aarde weg. In het schijnsel van haar lamp ziet ze hoe zich in het donker een kist aftekent. Ze klopt kort met haar knokkels op het deksel. Het geluid is kort en dof. De kist is duidelijk gevuld.

Ida pakt de touwen en lust ze behendig onder de metalen kist door. Cas en Reina gaan aan weerszijden van de kuil staan. Als de eerste kist met een plof op de rand belandt kijkt Reina in de kuil. Nog minstens drie kisten liggen verstopt onder de eerste. Ze knielt neer; het scharnier van de legergroene kist geeft gemakkelijk mee. Waterdicht en keurig in vetvrij papier verpakt liggen ze er: mitrailleurs, stenguns, pistolen, geluid-dempers, semiautomatische geweren, handgranaten, munitie en explosieven. Het is genoeg, meer dan genoeg. Gespannen kijken Cas en Ida naar de wapens. Reina glimlacht. Het is ze gelukt.

2

14 dagen tot de aanslag

Jonathan kijkt op zijn mobiel. De blauwe gloed van het scherm licht op in de kleine slaapkamer: 06.17 uur.

De wereld om hem heen is nog donker en stil, op een paar luidruchtige scooters na die staan te ronken op het pleintje voor zijn huis. Waarschijnlijk een paar tieners die net terug zijn van uitgaan. Jonathan rekt zich uit, zijn spieren zijn stram. Hij slaapt slecht de laatste tijd.

Nog maar een maand geleden sliep hij als een baby. Dat was vóór zijn eerste klus bij de dienst. Een klus die je met één woord kon samenvatten: een clusterfuck.

Het was een spannende opdracht geweest. De dienst had hem gevraagd zich te storten op Depernov, een Russisch oligarch die zijn duistere zaakjes via een groot advocatenkantoor op de Zuidas liet lopen. Jonathans ingang? Een jonge advocate, Sofia, die Depernovs belangen behartigde. Jonathan had haar langzaam maar zeker ingepalmd en haar zo, met hulp van Kevin, de IT-wizard van de dienst, een schat aan informatie weten te ontfutselen.

So far, so good. Maar toen duidelijk werd dat een deel van Depernovs geld naar Nederland Vooruit vloeide, een politieke partij die Poetin hoog in het vaandel had, was het onderzoek abrupt gestopt. Door Liv, om precies te zijn. Liv Verlaan, bovendien de *food chain* bij de dienst, en Jonathans leidinggevende. Toen hij in de zaak op de link met de politiek was gestuit, was Liv ineens voorzichtig geworden. 'Als het openbaar wordt dat de AIVD een politieke partij heeft onderzocht, dan staat interne zaken hier straks op de stoep. Dat is heel slecht nieuws, zéker voor de verkiezingen.'

Toen de zaak in de publiciteit was gekomen, was de pleuris uitgebroken. Jonathans zus Babs, die journalist was, had de zaak wereldkundig gemaakt. Ze had er een hoge prijs voor betaald. Ze ontving dagelijks dreigmails en Jonathan herkende zijn stoere zus vaak niet meer terug. Inmiddels had de dienst inderdaad interne zaken op zijn dak gekregen, de Beveiligingsautoriteit, die zijn tanden in de hele zaak had gezet. Het eerste wat de BVA zou willen weten was wie de info naar Babs gelekt had. Natuurlijk verdachten ze hem, haar broer. En terecht. Hij had het als zijn plicht gezien de wereld te laten weten dat het Kremlin zich bemoeide met hun binnenlandse politiek, en dat Nederland Vooruit niet alleen heulde met de vijand, maar er ronduit mee in bed lag. En nu was de kans groot dat hij de dienst uit vloog, en als het een beetje tegenzat de bak in. Het enige hoopvolle was dat Liv voorlopig op non-actief gesteld was, totdat het onderzoek afgerond was. Maar nu zaten ze opgezadeld met Victor, een fantasieloze bureaucraat die duidelijk opdracht had gekregen Jonathan kort te houden.

Zoals gezegd: een clusterfuck.

Jonathan staart naar zijn mobiel. Op het scherm staat nog het filmpje waarmee hij gisteren eindelijk in slaap was gevallen. Hij ziet het gezicht van zijn zus. Jonathan legt een kussen in zijn nek en drukt op *play*.

‘Mevrouw Berghout, hoelang heeft u aan dit onderzoek gewerkt?’

Babs was zenuwachtig geweest, maar haar gezicht verried niets. Vol bravoure had ze de journalist aangekeken.

‘Alles is zorgvuldig gecheckt, meer kan ik er niet over zeggen. Maar de cijfers spreken voor zich. Nederland Vooruit heeft zich als politieke partij laten financieren vanuit Rusland, via de Russische oligarch Depernow zijn er meerdere bedragen overgemaakt.’

De interviewer van *Nieuwsuur* was er vol in gegaan.

‘Kunt u ons dan op zijn minst wat meer vertellen over uw bron? Hoe heeft u toegang gekregen tot zulke gevoelige infor-

matie? Financiële gegevens van een politieke partij liggen niet zomaar op straat.'

Babs had haar hoofd geschud. *'Ik kan mijn bronnen niet onthullen als journalist, dat weet u zelf ook.'*

Jonathan klikt het filmpje weg. Had hij haar gedwongen? Nee, het was haar eigen keus geweest om de informatie naar buiten te brengen. Maar toch, als je broer bij de dienst werkt en jou dit soort informatie in de schoot werpt, had je dan echt een keus? Het was een scoop geweest, zeker, en het had Babs' carrière geen windeieren gelegd. Maar ze had het behoorlijk voor haar kiezen gekregen. De kranten brachten het nieuws met grote koppen en haar telefoon had roodgloeiend gestaan.

Maar het was pas echt misgegaan toen Nederland Vooruit haar in een tweet een 'verrader van de natie' had genoemd en haar in het bericht had getagd. Alle haattweets en bedreigingen die erop waren gevolgd waren natuurlijk niet hun verantwoordelijkheid geweest, aldus de partij. Daar had ze het zelf naar gemaakt.

Er was een onafhankelijk onderzoek ingesteld naar de connectie tussen Nederland Vooruit en Depernov, en er waren kritische vragen gesteld in de Kamer. Maar intussen ging Nederland Vooruit vrolijk door met het rondbazuinen van hun pro-Russische propaganda, en waren de aanhangers van de partij alleen maar standvastiger en feller geworden. Zeker naarmate de oorlog in Oekraïne langer duurde. De achterban van Nederland Vooruit zag het onderzoek naar hun partij als het zoveelste teken van een complot. De onderzoekers zouden partijdig zijn, de gegevens waren gefalsificeerd: het was één grote samenspanning van de elite tegen de 'gewone man'.

Jonathan had nooit begrepen hoe mensen zo tegen hun eigen belang in konden stemmen. Hoe ze blindelings een partij konden volgen die juist het tegenovergestelde deed van wat goed was voor de mensen die op hen stemden. Nederland Vooruit maakte zich helemaal niet druk om de 'gewone man', het was een partij die met een populistische agenda macht nastreefde. Meer macht voor een kleine groep mensen die via social media

en het verspreiden van desinformatie de teugels stevig in handen hield. En blijkbaar nog gefinancierd werd door het Kremlin ook.

Een scooter knalt en knettert over het plein. Waarschijnlijk een kapotte uitlaat. Jonathan glimlacht. Vroeger was hij het die over pleintjes scheurde om de volgende dag weer onder zijn scooter te kruipen en een nóg lawaaiëriger uitlaat te monteren. Die handigheid had hij van zijn vader. Hij moest die ouwe weer eens bellen. Misschien dat hij deze zomer langs zou kunnen gaan, op zijn ranch in Durban. Hij was al tijden niet in Zuid-Afrika geweest. Misschien wilde Babs wel mee, het zou haar goeddoen.

Jonathan kijkt om zich heen. Zijn kamer heeft er beter uitgezien. Toen Sofia hier nog kwam was het anders. Maar na alles wat er gebeurd was, had hij het laten versloffen. Ach, wat maakte het uit, hij was hier toch nauwelijks.

Jonathan scrolt door WhatsApp. Hij klikt op Sofia's naam. Het is nu een week geleden dat hij haar het bericht gestuurd had, maar onder in het beeld stond nog altijd maar één grijs vinkje.

Ik wil je graag zien. Ik leg het uit, beter deze keer.

Misschien had ze tijd nodig, heel gek was dat natuurlijk niet. Of misschien had ze zijn nummer geblokkeerd, dat was eigenlijk nog logischer. Jonathan wrijft met zijn hand over zijn gezicht. Hij kon haar geen ongelijk geven.

Dat hij Sofia had moeten versieren was tot daaraan toe geweest. Maar daarna was het helemaal uit de hand gelopen. Hij had ervoor gezorgd dat ze zich zo opgejaagd had gevoeld dat ze zich nergens meer veilig had gevoeld, behalve bij hem. Het had gewerkt, hij had waardevolle informatie over Depernov verkregen. Maar toen Sofia mishandeld en beroofd werd in haar eigen huis was de hele zaak Jonathan door de vingers geglipt. Hij had geen idee wie achter haar aan zat en intussen was Sofia steeds banger geworden. Zo bang dat Jonathan haar uiteindelijk mee naar zijn eigen huis had moeten nemen, een doodzonde als je werkte bij de dienst. Al snel was ze erachter gekomen dat

hij gelogen had, dat hij niet ‘zomaar een ambtenaar was’, maar bij de dienst werkte. Ze had hem nooit meer willen zien. En als klap op de vuurpijl had haar baas haar met klem geadviseerd om de tweehonderd vakantiedagen op te nemen waar ze nooit aan toegekomen was, en leek haar carrière op de Zuidas voorgoed voorbij. Als Jonathan aan haar dacht, trok zijn maag samen.

Natuurlijk was hun ontmoeting laatst in de supermarkt ge-orkestreerd geweest. Hij wist dat Sofia daar dagelijks kwam, en bij de tweede keer rondhangen in de winkel was het raak geweest. Ze was verrast geweest toen ze hem zag. En toen hij had voorgesteld om een drankje te doen was ze zowaar akkoord gegaan. Ze hadden plaatsgenomen aan een tafeltje en hij had zijn excuses aangeboden, voor alles. Het was allemaal misgegaan en het speet hem verschrikkelijk. Sofia had geknikt. Hij had nagedacht, zei hij. En hij wilde haar een voorstel doen.

‘Geen haar op mijn hoofd!’ Sofia had boos haar stoel naar achter geschoven. ‘Werken voor de dienst? Ik? Wie denk je wel niet dat je bent?’

‘Sofia, alsjeblieft. Ik weet dat ik te ver ben gegaan, maar dit is een manier om het goed te maken.’ Sofia was zwaar in de problemen geraakt door alles wat er gebeurd was. Door hém. De kans dat haar carrière nog een hoge vlucht zou nemen op de Zuidas moest miniem zijn geworden. Daar was het wereldje te klein voor. Hij had gehoopt met het voorstel de pijn te kunnen verzachten, al was het maar een beetje.

‘Het is iets heel anders dan een baan als advocaat, dat snap ik ook wel. Maar ik denk dat je er goed zou passen. Je bent slim en je kan er snel carrière maken.’ Maar Sofia was opgestaan en had haar jas gepakt. Ze had zijn hulp niet nodig. Sterker nog, ze wilde hem nooit meer zien. ‘En met nooit meer, bedoel ik ook echt nóóit meer.’ Daarna was ze het café uit gestormd.

Met een zucht klikt Jonathan de app weg. Het nieuws dan maar. Hij scrollt door de koppen. Een ontspoorde trein in Bangladesh, een tractor die over een politiebus heen is gereden, een rechtszaak tegen de president van Oeganda. De meeste mensen vinden het deprimerend om ’s ochtends meteen geconfronteerd

te worden met alle ellende in de wereld. Jonathan niet, het gaf hem een reden om op te staan. Jonathan legt zijn mobiel op zijn kussen en slaat het dekbed terug. Hij loopt naar de douche. De straal op zijn gezicht is weldadig.

Het kantoor van de dienst ligt vlak buiten de stad aan een drukke weg. Als hij een halfuurtje goed doorfietst parkeert hij zijn fiets zo tegen de gevel. Niet dat dat mag, maar bij wijze van spreken. Jonathan is altijd gefascineerd geweest door het grote gebouw. De wapperende vlaggen voor de ingang, de zonneschermen die altijd lijken te zijn neergelaten, de geheimzinnigheid die eromheen hangt. Het voelt als een voorrecht dat hij daar werken mag.

Jonathan rijdt de stoep op en parkeert zijn fiets netjes in het rek. Als hij naar de ingang loopt glijden de glazen schuifdeuren verwelkomend voor hem open. Jonathan loopt naar de lockers en knikt naar een aantal collega's die ook binnenkomen. Even verderop staat Nina met een rood hoofd over het slot van haar kluisje gebogen. Jonathan legt zijn telefoon onder in zijn locker. Alles wat met het internet verbonden en traceerbaar is moet achter slot en grendel, en mag absoluut niet mee naar boven. Op zijn eerste dag leek het hem nog wat overdreven, maar sinds hij weet wie er allemaal mee kunnen kijken en welke gegevens er allemaal verzameld worden via zogenaamd onschuldige apps, voelt hij zich zelfs buiten dit gebouw soms bekeken. Beroepsdeformatie.

Nina is net begonnen bij de dienst. Jonathan herkent het onwennige gefriemel bij de lockers. Het drie keer opnieuw open moeten doen van je kluisje, omdat je vergeet dat je smartwatch óók het internet op kan. Jonathan loopt langs haar heen. Bij de poortjes houdt hij halt en kijkt in de camera die ernaast hangt. De irisscan doet zijn werk en het poortje klapt geruisloos open. Bij de lift aangekomen drukt hij een paar keer ongeduldig op de knop. De lift hangt nog op de vijfde verdieping. Het went niet, wachten zonder telefoon.

'Hé, Jonathan.' Nina is naast hem komen staan. Ze wrijft met haar hand een vouw uit haar blouse.

'Hé, chill weekend gehad?' Jonathan kijkt via de weerspiege-

ling van de liftdeuren naar de jonge vrouw. Ze wiebelt een beetje met haar linkerbeen, alsof ze nerveus is. Of misschien is het een tic? Het is een sport geworden om in iedereen die je ontmoet iets karakteristieks te vinden, het liefst zo snel en specifiek mogelijk. Dat kan een gemoedstoestand zijn – is iemand moe, verdrietig, hyper –, maar liever nog iets permanents. Een ooglid dat te snel knippert als iemand liegt. Iemand die overdreven vriendelijk gaat doen als hij iets probeert te verbloemen.

‘Ja, prima. Familiebrunch. M’n vader was jarig.’

‘Gefeliciteerd.’

De liftdeuren schuiven open. Voordat Jonathan op de juiste knop kan drukken is Nina hem al voor.

‘Vier, toch?’ Jonathan kijkt Nina meewarig aan. ‘De meeting.’

Jonathan knikt, hij had geen idee dat Nina al zo snel in de *ranks* gestegen was dat ze hier ook bij mocht zijn. Als de liftdeuren dichtschuiven ziet hij zichzelf in de weerkaatsing naast haar staan. Zijn zwarte springerige haar naast haar blonde krullen.

‘Goed, laten we snel beginnen.’ Victor kijkt de steriele ruimte rond. Alle stoelen zijn bezet en boven hun hoofd schijnt een bak tl-licht genadeloos op hen neer. Tegenover Jonathan zit Kevin, gekleed in een donkere hoody, en een paar stoelen verderop is Nina gaan zitten. Ze glimlacht even naar hem.

‘Jullie hebben waarschijnlijk het nieuws wel gezien vanochtend.’

Victor staat op van zijn stoel en begint door de ruimte te lopen. Jonathans ogen ontmoeten die van Kevin. Hij wijst naar zijn mondhoek, waar bij zijn collega een restje chocola te zien is.

‘Ik kan beter nadenken als ik loop, dus jullie zullen het regelmatig met de zijkant van mijn hoofd moeten doen,’ zegt Victor terwijl hij langs de tafel banjert. Kevin veegt onopvallend met zijn duim langs zijn mond. Als hij naar zijn duim kijkt kleeft er een veeg chocola aan. Hij grijnst naar Jonathan, die grinnikend zijn hoofd schudt.

‘Dit was een onaangekondigde actie, maar de minister vraagt zich af hoe we dit hebben kunnen missen.’ Victor is vlak voor

hem stil blijven staan. ‘Enig idee, Jonathan?’ Hij lijkt op een schoolmeester die een afgeleide leerling weer bij de les dwingt.

Jonathan kijkt Kevin nog even kort aan en wendt zich dan tot Victor. Alsof hij niet even zijn blik kan afwenden zonder te stoppen met luisteren. Hij glimlacht.

‘Was het een onderdeel van Farmers Defence Force?’

‘Nee, dat was het niet. Dan was de actie wel opgeëist, al was het maar voor de media-aandacht. Althans, als je een beetje opgelet hebt dan weet je dat dat altijd hun strategie geweest is tot nu toe.’ Victor kijkt hem aan. ‘Of weet jij iets wat ik niet weet?’

‘Nee, ik...’

‘Goed, dat is ook weleens fijn.’

Hij ijsbeert verder door de ruimte. ‘De tractor is eerst tegen de zijkant van de bus geknald, toen leek het nog een ongeluk. Maar daarna is de bestuurder op het busje in gaan rammen, net zolang tot hij eroverheen is gereden. De agent kon gelukkig via de bijrijdersstoel eruit klimmen, maar ligt wel in het ziekenhuis.’ Victor kijkt de kring rond. ‘En nu wil de minister een rapport.’

Een collectieve zucht klinkt door de ruimte.

‘Dat kan de politie toch doen? Of een of andere denktank?’ Kevin schuift op zijn stoel naar voren. ‘Daar zijn wij toch niet voor?’

‘Nee, maar de minister maakt zich zorgen om een groeiend anti-overheidssentiment in Nederland en ziet het rammen van een politiebusje als een uitwas daarvan. Daarbij is het belangrijk om dit soort dingen goed op papier te krijgen. Ik weet niet precies hoe het er hier voorheen aan toeging, maar onder mijn leiding wordt alles nauwkeurig gedocumenteerd. Er is al genoeg grijs gebied betreden de afgelopen tijd, en alle ogen zijn momenteel op ons gericht. We kunnen ons geen enkele misstap veroorloven.’ Victor is weer gaan zitten. ‘Aan jullie reactie te zien staan jullie allemaal te popelen. Dus laat het vooral weten als er vrijwilligers zijn.’

Tegenover Jonathan rolt Kevin even met zijn ogen.

Victor kijkt de kring rond. ‘Dan nog iets anders. Zoals jul-